

מ"ת 28910/07 - מדינת ישראל נגד קוהן כריסטוף (עוצר)

בית המשפט המחויז בירושלים
בפני סגן הנשיא, כב' השופט משה דרורי

20 ספטמבר 2017

מ"ת 28910-07-17 מדינת ישראל נ' כריסטוף(עוצר)

מבקשים
במחלקה לעניינים בינלאומיים בפרקlikelihood המדינה
 נגד
 קוהן כריסטוף (עוצר) ע"י ב"כ עו"ד דוד פאל ועו"ד ליה
 משבים
 פלוס

החלטה

א. כללי

1. בפני בקשה לمعצר לפי סעיף 6 לחוק ה הסגירה, התשי"ד-1954 (להלן - "חוק ה הסגירה"), שהוגשה ביום 13.7.17.
 2. בפרק הבאים אציג, בתמצית, הן את העתירה לה סגירה והן את בקשה המעצר.
 3. בפרק שלאחר מכן, אסקור את ההליכים בתיק זה, כולל הראות.
 4. טענות בעלי הדין יובאו בשני הפרקים העיקריים והמשפטיות.
 5. חלק הדיון יוקדש לנитוח השאלות העובדיות והמשפטיות, אשר עלות בתיק זה.
 6. בפרק האחרון תיקבע תוצאה הדיון וההכרעה בה.

ב. העתירה לה סגירה

7. העתירה להכריז על המשיב כבר הסגירה (להלן - "העתירה"), הוגשה לאחר הוראת שרת המשפטים, כקבע בסעיף 3(ב) לחוק ה הסגירה, המורה כי **"בקשת הסגירה מטעם המדינה מבקשת תוגש לשר המשפטים, והוא רשאי להורות כי המבוקש יובא בפני בית המשפט המחויז כדי לקבוע אם הוא בר-הסגירה; עתירה כאמור תוגש על ידי היועץ המשפטי לממשלה או בא כוחו"**. בית המשפט המחויז בירושלים, כאמור בסעיף 3(א) לחוק ה הסגירה.
8. בקשה ה סגירה הוגשה על ידי ממשלה גרמניה, והיא מורכבת משלוש בקשות מעתיד מדו"ז, וזאת, כדי שהמשיב יעמוד לדין בגרמניה באשמה ביצוע עבירות הונאה חמורות.
9. בבקשת הראשונה של מדינת אדן ורטמברג נתען כי בין השנים 2015-2017, המשיב הונאה או ניסה להונאה, ביחיד עם אחרים, מספר חברות גרמניות, במטרה להעביר לידי כספים רבים, שלא כדי. שיטת ההונאה תוארה כך: בין התאריכים 12.1.16-14.1.16, יצר המשיב קשר טלפוני עם הנהלת חברות של חברה, שפרטיה מובאים בבקשת העיר בקנינג. הוא התזהה למנהל החברה, ואמר למנהל החשבונות כי אדם בשם ד"ר שלץ, מטעמו, ייצור אליה קשר, בקשר לעיסקה סודית של החברה. המשיב התקשר לאותה הנהלת חברות, הציג עצמו בשם ד"ר שלץ והורה להעביר 4.9 מיליון יורו לחשבון בנק בהונג קונג, במסגרת אותה עסקה סודית. הנהלת החשבונות עשתה כן, בהיותה סבורה כי היא מבצעת את פעולות הנהלה של החברה.

10. באותה בקשה, מתואר ניסיון לבצע עסקת הונאה דומה, ביום 9.5.17, ביחס לחברת אחרת בעיר וולדנבור. נטען כי המושב פנה לעובד הנהלת החשבונות בחברה, הציג עצמו כמנכ"ל, ומסר לעובד כי אדם מטעמו, בשם ד"ר שמידט, ייצורイト קרש ברגע לעסקה סודית.

ביום 15.5.17 ובימים שלאחר מכן, יצר המושב קשר טלפוני עם אותו מנהל חשבונות, כאשר הוא מציג עצמו בשם ד"ר שמידט, וביקש ממנו כי יעביר מסופי החברה סך 984,000 אירו לחשבון בנק בסין. בטרם בוצעה ההעברה, שלטונות גרמניה גילו כי השיחות הטלפוניות היו מישראל, ובמסגרת שיתוף פעולה עם משטרת ישראל נעצר המושב בישראל, עם אחר, סמוך לאחר רישוח טלפון עם עובד החברה הנ"ל.

11. בהמשך הבקשה הראשונה נכתב כי הנזק שגרם המושב מוערך בסך של כ-5 מיליון אירו, וכי הוצאה נגד המושב צו מעוצר בבית המשפט בשטוטגרט, מחוז באדן וירטמברג, בגין חד לביצוע עבירות המרמה הנ"ל.

12. בבקשת השנייה היא של מדינת נורדריין-וסטפאליה נטען, כי בין התאריכים 17.1.17-10.5.17, המושב הונאה או ניסה להונאה, ביחד עם אחרים מספר חברות גרמניות, במטרה להעביר לידי כספים רבים שלא כדין. בבקשת מתוארים 3 אירואים, במתכונת דומה לו שתווארה לעיל.

א. ביום 17.1.17, יצר המושב קשר עם עובדת חברת, שפרטיה מצויים בבקשת, התחזה למנכ"ל, ואמר לה שאישה בשם ד"ר שמידט תתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. וכן, אישת התקשרה אל הנהלת החשבונות, הציגה עצמה כד"ר שמידט, והורתה להעביר 961,225 אירו לחשבון בנק בסין. הנהלת החשבונות חשדה שמדובר במרמה ולא העבירה הכספי ואירוא זה מסוג כנישון מירמה.

ב. ביום 20.4.17, ניסה המושב לביצוע מירמה באותה מתכוונת. יצר המושב קשר עם עובדת חברת, שפרטיה מצויים בבקשת, התחזה למנכ"ל, ואמר לה שאדם בשם ד"ר שמידט יתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. וכן, בהמשך היום התקשר המושב לאוותה מנהלת חשבונות, כשהוא מציג עצמו כד"ר שמידט, וביקש ממנו להעביר 940,500 אירו לחשבון בנק בסין. גם כאן חשדה מנהלת החשבונות כי מדובר בתרמית, ולא העבירה הכספי, ומעשו אלה של המושב, כנטען בבקשתם ניסיון למירמה.

ג. המקרה השלישי הוא ביצוע הונאה כלפי חברת, שפרטיה מצויים בבקשת, ביום 9.5.17, עת יצר המושב קשר עם עובד, החברה, התחזה למנכ"ל, ואמר לו שאדם בשם ד"ר שמידט יתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. וכן, בהמשך התקשר המושב לאוותה מנהלת חשבונות, כשהוא מציג עצמו כד"ר שמידט, וביקש ממנו להעביר 984,10 אירו לחשבון בנק בקרואטיה. מנהל החשבונות עשתה כן, בסובורו כי הוא מבצע את הוראות המנכ"ל.

המושב המשיך בקשר עם אותו עובד באותו יום, וביקש ממנו להעביר סך של 986,400 אירו לחשבון בנק בסלובניה. מנהל החשבונות עשה כן, בהאמינו כי הוא מבצע את הוראות המנכ"ל.

13. בהמשך הבקשה השנייה נכתב כי הנזק שגרם המושב מוערך בסך של כ-2 מיליון אירו וכי הוצאה נגד המושב צו מעוצר בית המשפט בקלן, מחוז נורדריין-וסטפאליה, בגין חד לביצוע עבירות המרמה הנ"ל.

14. הבקשה השלישית היא של מדינת באדן וירטמברג (שהגישה את הבקשה הראשונה), וענינה מספר אונאות או ניסיונות אונאה של המושב, מלבדו מספר חברות גרמניות, אשר בוצעו בתאריכים 18.4.17-8.5.17:

א. בתאריכים 18.4.17 ו-24.4.17 יצר המושב קשר עם עובדת חברת, בקשר לancock, שפרטיה מצויים בבקשת, התחזה למנכ"ל, ואמר לה שאדם בשם ד"ר שמידט יתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. בהמשך, התקשר המושב לאוותה מנהלת חשבונות, כשהוא מציג עצמו כד"ר שמידט, וביקש ממנו להעביר סך של 947,835 אירו לחשבון בנק בסין. מנהל החשבונות עשתה כן, בסובורו כי היא מבצעת את הוראות המנכ"ל. זמן קצר לאחר מכן, מנהלת החשבונות החלה לחשוד כי מדובר במירמה, ולאחר שבדקה הנושא מול המנכ"ל, הועברה הודעה לבנק למניעת העברת הכספי, אשר הוחזר לחברת.

ג. המקרה השני הוא ביצוע של מספר הונאה כלפי חברת, שפרטיה מצויים בבקשת, בעיר שטראוובינג. בין התאריכים 24.4.17-8.5.17 יצר המושב קשר עם עובדת חברת, שפרטיה מצויים בבקשת, התחזה למנכ"ל, ואמר לה שאדם בשם ד"ר שמידט יתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. וכן, סמוך לאחר מכן התקשר מושב לאוותה מנהלת חשבונות, כשהוא מציג עצמו כד"ר שמידט, וביקש ממנו להעביר 985,150 אירו לחשבון בנק בסין. מנהל החשבונות

עשתה כן, בסבירה כי היא מבצעת את הוראות המנכ"ל.

המשיב המשיך בקשר עם אותה עובדת בימים שלאחר מכן, וביום 4.5.17 ביקש ממנו להעביר סך של 927,800 ל.ח抒ボן בנק בסין. מנהלת החשבונות עשתה כן, בסורה כי היא מבצעת את הוראות המנכ"ל.

המשיב פנה לאוთה מנהלת חשבונות ביום 8.5.17 והורה לה להעביר סך של 400,000 אירו בשתי פעימות. אכן, חודה מנהלת החשבונות כי מדובר בתרמית, ולא העבירה הכסף, ומעשיו אלה של המשיב, כנטען בבקשתם הם ניסיון למירמה.

15. בהמשך הבקשה השלישית נכתב כי הנזק שגרם המשיב מוערך בסך של כ-2 מיליון אירו, וכי הוצאה נגד המשיב צו מעצר בבית המשפט בשטוטגרט, מחוז באדן ורטמברג, בגין חשד לביצוע עבירות המרימה הנ"ל.

16. לאחר תיאור הבקשות של ממשלת גרמניה, שבה מובאות העבירות המียวחות למשיב, כפי שתמציתן הובא לעי, מוקדש הפרק הבא לעתירה להכריז על המשיב כבר הסגירה, לקוינן של ראיות אשר, כלשון סעיף 9(א) לחוק ההסגרה ("**כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה זאת בישראל**"). לדברי ב"כ המדינה, בסעיף 23 סייפה לעתירה, פסקי דין רבים של בית המשפט העליון פירשו כי נדרש הוכחה בדבר קיומה של "אחיזה אישום".

17. הראיות הוצגו בשתי קבוצות:

א. חומר שנאסף על ידי רשות גרמניה: עדויות עובדי החברות. בעקבותיהם, לאחר קבלת הדוא"ל שבו היו פניות לחברות, הוברר כי מוקדם בחברת פרטנר בישראל, וגם מספר פלפון שנמסר לחברות מסויר לרשות סולരית בישראל ובאחד המקרים הוצג מספר פלפון ישראל. משטרת גרמניה פנתה למשטרת ישראל שמצויה כי השיחה הייתה מדירה ברחויב יהואש 11/9 תל אביב (להלן - "הדירה"), שם נעצר המשיב ואדם נוסף. בדירה התגלה ציוד תקשורת רב. ראייה נוספת מגרמניה היא חוות דעת מומחים, כי הקול בשיחות עם חברות היה אותו קול, כולל הקול של השיחה الأخيرة, שלאחריה נעצר המשיב.

ב. חומר ראיות שנאסף בישראל: המשיב הוא שכיר הדירה. בדירה נמצא חומר מפליל, וביהם מסמכים הקשורים לאחת החברות הגרמניות, טלפונים ניידים, המוקורים לאחד מספריו הטלפון שהיו בקשר עם אחת החברות. מסמכים מפליליים, הנוגעים לאחת החברות ולהעברה לבנק בסין, נמצאו בקטנווע שחנה על יד הדירה והוא בהחזקת האדם הנוסף, שנעצר עם המשיב. כמו כן, בעת כניסה השוטרים לדירה, השлик המשיב או חברו פלפון מן החלון, דבר המתישב עם סיום חפות של השיחה האחורונה עם אחת החברות בגרמניה.

בחקירות של המשיב במשטרת הוא סיפר שהגיע לישראל, כדי לעבוד במוקד שירות. לדבריו הוא הועסק על ידי האדם הנוסף, שנעצר בדירה, ואשר מסלם את שכיר הדירה. המשיב דובר גרמנית בסיסית, אך התברר לחוקרי המשטרת שגר בעבר בגרמניה וכי אמו גרמניה. הוא הודה שכיר את הדירה, הבהיר שהוא הבעלים של הציוד האלקטרוני בדירה ואין לו הסבר להימצאות הציוד בדירה.

כמו כן, שתק בחקירה ביחס לשאלות רבות, במיוחד לשאלות בדבר התוצאות לשם העברת כספים שלא כדין. 18. בפרק האחרון של העתירה נטען כי התקיימו התנאי מ המשפטים להסגרה, על פי חוק ההסגרה, כולל רשימת החיקוקים הגרמניים הדומים לסעיפי חוק העונשין בענייני מרמה, זיווף וקשרית קשר.

ג. הבקשה למעצר

19. בקשת המעצר לפי סעיף 5 לחוק הרסגרה (להלן - "הבקשה"), נסמכת על העתירה והראיות שפורטו בה.

20. בבקשתה נאמר כי המשיב נעצר בישראל, על פי סעיף 13(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן - "חוק המעצרים"), וכי **"מיד עם שחרורו ממעצר הימים, ולאחר קבלת בקשה למעצר זמני, לצורך הסגרה מأت שגרירות גרמניה בישראל - נעצר המשיב בהוראת קצין משטרת לפי סעיף 6 לחוק ההסגרה"** (סעיף 2 לבקשתה). ובהמשך מתוארים שלבי הארכת המעצר בבית משפט השלום ומהווים (סעיפים 3-5 לבקשתה).

21. בפרק **"עלות המעצר"**, מובאים הנתונים הבאים: המשיב אזרח זר, נתול כל זיקה לישראל, שנכנס לישראל כתיר. הוא צפוי לעונש מאסר ממושך בגרמניה. לפיכך, מצביעה הבקשה על עילת החשש מהימלטות (סעיף 13 סייפה לבקשתה), ועלית מסוכנות וחש לביצוע עבירות נוספות, בקלות רבה בכל רחבי העולם (סעיף 14 לבקשתה).

22. לטענת המדינה, "אין כל חלופה מעצר אשר תסכו" (סעיף 15), ובמיוחד, בשל השיקולים המיעודיים של חוק ההסגרה וקיים החובות הבינלאומיות של ישראל, יש להשאיר המשיב במשמרות, כדי למסרו לגרמניה, בהתאם להליכי ההסגרה (סעיף 16, והאסמכתאות המזוכרות והמצוטטות שם).

ד. ההליכים בפני

23. תיק זה עבר מספר שופטים, במהלך הפגירה, ולבסוף, דנתי אני בו.

24. קיימת 3 ישיבות. שמעתי עד. קיבלתי תסוקיר של שירות המבחן.

25. איפרתי הגשת סיכומים ותשובה, כדי שעמדות הצדדים יוצגו, ללא הגבלה.

26. אצין כי לצורך חלופה המעצר, העיד אב הכנסתיה, המוצעת חלופה, והוא נחקר על ידי ב"כ שני הצדדים, אף הציג מסמך מן הכנסתיה.

27. הוגש, כאמור תסוקיר של שירות המבחן. הצדדים לא ביקשו חקירה או השלהמה.

ה. תמצית טענות המדינה

28. עוזד תום כהן, מהמחלקה הבינלאומית בפרקיליטות המדינה, טענה, בעל פה ובכתב, כי רף הריאות הנדרש לצורך מעצר של מי שהוגשה עתירה להסגרה, הוא נמוך מאד,DOI בקשר שיש אחיזה לאישום. על כן, אין צורך להתעמק בריאות הלכואיות, ואמת המידה של הפסיקה הישראלית, לגבי מי שנעצר בישראל וושפט בישראל, לא חלה על עזר לצורך הסגרה.

29. לדברי ב"כ המדינה, אין מקום לבחון מדוע משוחרר האדם الآخر, שהוא עימם בדירה, ויש להתבונן רק בתנומות של המשיב.

30. המלצה שלילית של שירות המבחן, הסיכון והחשש להוימלטות של המשיב - מבאים למסקנה חד משמעות של מעצר.

31. כל חלופה לא תסכו, גם לא איזוק אלקטרוני בכנסייה או במנזר המוצע.

ו. תמצית טענות המשיב

31. טענות ב"כ המשיב, עוזד דוד פאל ועו"ד ליה פלום בעל פה, ובעיקר בכתב, היו כי בגלל הליכי ההסגרה המיעודיים הפוגעים בRibonot המדינה יש לבחון את הריאות לכורה, לא ברף הנמור שהציגה המדינה, אלא, קריאות לכורה - אם כי בדרגה נמוכה יותר מאשר במקרה רגיל - אך אין לדלג על שלב זה של בחינת הריאות, כעמדת המדינה.

32. לשיטת ב"כ המשיב, הריאות נגד מרשם דלות מאד, וחילק מן הנטען על ידי המדינה, נסתר מראיות אחרות שהビו (בהקשר זה, הגיעו ב"כ המשיב, בקשה לעין בכל חומר הריאות).

33. מסקנת עוזד דוד פאל, ב"כ המשיב, בסיכון בכתב, הוא כי יש לשחרר את מרשו למעצר בית לחלופה של המנזר, לקבוע ערבויות סבירות ולהוסיף מנגנון של איזוק אלקטרוני.

ז. דין

ז. בוחינת הריאות

34. ככל שמדובר בעצם מעשי התרmittה בגרמניה, עמדת הסנגורים הייתה כי אין להם מחלוקת שהיו מעשי תרmittה, אך אין ראיות הקשורות את המשיב לאותם מעשים.

35. לפיך, לעניין הריאות הלכואיות (על רף המשפט המדיוק - אדון בפרק הבא), יש לבחון רק את הריאות הקשורות או אין קשורות את המשיב לאותם מעשי תרmittה.

36. לאחר בוחינת הטענות של הצדדים על הריאות, ניתן לומר כי מדובר בראיות דלות מאד.

37. לא הוצאה כל ראייה על כך שהפלפון בו בוצעה בשיחה לאחת החברות הוא של המשיב או שהוא בשליטתו.

38. בהקשר זה אצין, כי התשובה לשאלת הcoli פשוטה, האם נמצא טביעות אצבע של המשיב על הפלפון או על המחשבים או על חפץ אחר בדירה הקשור לעבריות, הייתה זו: אין כל ראייה מדעית הקשורת את המשיב לאותם אביזרים אלקטронים ולא נמצא טביעת אצבע שלו.

39. לא למותר להזכיר כי מסמך הקשור לבנק מסין ולאחר החברות בגרמניה, נמצא דווקא בקטנו של האחים (גרמי טוויל), אשר שוחרר ממעצר, ולא הוגש לגביו כל בקשה הסגרה.

40. מי ששכר את הדירהומי שילם שכר דירה, היה, כנראה, אותו גרמי טוויל. על כל פנים, אין כל ראייה שהמשיב שילם שכר דירה, ואין ראייה שילם עבור הפלפון.
41. טענת המדינה, כי נזדק פלפון מן הדירה, בעת כניסה המשטרה, אינה מתיישבת עם עדות השוטרים, כי המשיב ישב על הספה בסלון כשהוא מחזיק מכשיר טלטلت בידו.
42. לモותר לציין כי אין ראייה הקוסרת את המשיב לאותם חשבונות בנק בסין, הונג קונג וסלבניה.
43. גם הראייה "המודעת" של מומחים גרמניים שקבעו כי אותו קול היה במעשה המרמה, אינם רלבנטי, מאחר ולא העשתה כל השוואה עם קולו של המשיב, וממילא אין כל מצא כי הוא זה שנטו חלק באופן שיחות עם מנהלי/מנהלות החשבונות של החברות.
44. יתרה מזו, באחד מעשי התרמית מדבר בקול של אישת. אין בدل ראייה כי המשיב מסוגל לחקות קול של אישת.
45. אף טענת המדינה, לפיה בכל אירועי התרמית היה המשיב בארץ, נסתתר מנתן אובייקטיבי של כניסה יציאות לישראל, ומהם עולה כי בינואר 2017, הוא לא היה בארץ, שהוא אחד ממועדיו התרמית המוחשיים למשיב.
- ח. רף הריאות**
46. טענתה הבסיסית של המדינה היא כי די באחיזה של ממש ואין דרישת של רף ראיות כמו בمعצר בישראל, שהוא "ראיות לכ准确性", כפי שנקבע הדבר בסעיף 21(ב) לחוק המעצרים, וכי שפורש בבש"פ 8087/95 שלמה זאהה נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 133 (1996).
47. לא אוכל לקבל גישה זו, בעיקרון.
48. מעצר הוא שלילת חירות, והוא פגעה בחירות האישית, שהינה זכות חוקתית, על פי סעיף 5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.
49. כך חשבתי עוד בשנת 2008, בהחלטתי בב"ש 5419 ליאור אורגד נ' היועץ המשפטי לממשלה. העරר שהגישה המדינה, שבה יוצגה על ידי מי שהיה ראש המחלקה לעניינים בינלאומיים - נדחה, ועמדתי אומצה; ראה: בש"פ 0950/08 היועץ המשפטי לממשלה נ' גיא מאיר (2008)*, מפי השופט אדמוני לוי, המזכיר ומצטט החלטה שלו לעניין הסגרה לمعצר - בש"פ 3947/07 אלכסנדר פרצוב נ' היועץ המשפטי לממשלה (2007).
50. ההלכה סוכמה על ידי השופט צבי זילברטל, בבש"פ 7269/14 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (2104), פיסקאות 14-16, כדלקמן:

"ברם אדון בעניינו של העורר אשוב ואזריך מושכלות ראשונים, לפיהם הכללים החלים על מעצר במסגרת הלין הסגרה הם אותם הכללים החלים במסגרת מעצר פנים-מדיני עלי-פי סעיף 21 לחוק המעצרים, ועל-כן כדי לעזר מבקש בהlien הסגרה יש לבחון קיומן של ראיות לכaceous וקיומן של עילות מעצר. יחד עם זאת, להlien ההסגרה מספר מאפיינים ייחודיים המשפיעים על המשקל שיש ליחס לעילות המעצר במסגרת האיזון בין האינטרסים המתחרים (בש"פ 1496/09 אברג'יל נ' היועץ המשפטי לממשלה [פורסם בנובו] (10.3.2009) פסקה 12 (להלן: עניין אברג'יל)). אעמוד על שלושה מאפיינים עיקריים להלן.

בראש המאפיינים הייחודיים להlien ההסגרה מצויה המחויבות הבינלאומית של ישראל לשטף פעולה עם המדינות עימן חתמה על הסכמי הסגרה. כיבוד הסכמים אלה הוא חלק הכרחי במאבק הגלובאלי נגד הפשיעה, וכבר הובהר בבית משפט זה כי במקרים מסוימים המחויבות הבינלאומית והוצרך להגשמה יובילו להטיהת האיזון שבין הזכות לחירות לבין ההגנה על שלום הציבור ותקינות הlien המשפטי לטובת האخرين:

"החשש המובנה מהימלטות המבוקש בהליך הסגירה, בשילוב עם האחוריות המוחדת הchèלה על מדינת ישראל כלפי המדינה המבקשת לקיים הליי הסגירה תקינים, מבאים לכך שבאיוזן הכלול בין השיקולים השונים הנדרשים לצורך החלטת מעצר בהליך הסגירה ניתן משקל מיוחד להיבט זה במסגרת בחינת חלופת מעצר אפשרית ומתאימה (ב"ש 91/70 מדינת ישראל נ' פולוק, פד"י CD(2) 17 (1970); ב"ש 86/86 פרידמן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פד"י מ(2) 797 (1986); ב"ש פ 3204/90 מדינת ישראל נ' ריין, פד"י מד(3) 109 (1990); ב"ש פ 796/86 היועץ המשפטי לממשלה [הורסם בנבו] (4) 91 (1986); ב"ש פ 5704/95 לובקינד נ' היועץ המשפטי לממשלה [הורסם בנבו] (5.10.1995)). בית המשפט מכיר בזכותו של מבוקש הסגירה להתהלך חופשי, שעוצמתה בהקשר להליך הסגירה אינה פחותה מזו המוכרת בהקשר להליך פלילי רגיל, אלא שבצד הזכות לחופש, ניתן בשיקולי המעצר משקל למאפיינים הייחודיים של הליך ההסגירה, הכוונים סיכון מיוחד ומובנה להימלטות המבוקש, לצד אחוריות מיוחדת של ישראל למימוש הליך ההסגירה במסגרת התחייבותה הבינלאומית" (בש"פ 725/05 היועץ המשפטי לממשלה נ' אברג'יל, פסקה 26 (30.1.2009) (להלן: بش"פ 725/05)).

(וראו גם: بش"פ 8283/08 בראשי נ' מדינת ישראל, [הורסם בנבו] פיסקה 8 (6.6.2008); بش"פ 3974/07 פרצוב נ' היועץ המשפטי לממשלה, [הורסם בנבו] פסקאות 6-7 (20.5.2007)).

מאפיין נוסף הייחודי להליך ההסגירה, והשונה מהלים פליליים פנים-מדיניים, הוא החשש האינהרנטי מפני הימלטות המבוקש. חשש זה נובע מכך שבהליכי הסגירה רבים, המבוקש יצא מדינתו במטרה שלא לעמוד בה לדין, ולפיכך החשש שנסה להימלט פעמי נספת מוגבר. ואולם, גם במקרים בהם לא הוכח כי המבוקש נמלט ממדינתו למדינה המתבקש (כבמקרה דנא) יכולת הפיקוח על תקינות ההליכ ועל הבטחת הימשכוו ללא תלות פחותה מאשר במקרים בהם ההליכ הפלילי הוא כולו ישראלי-פנימי. עוד יש לציין, שלעיתים (כבמקרה דנא) המבוקש בהליך ההסגירה אינו נמצא במדינתו, ועל-כן בדרך כלל הוא אינו בעל מען קבוע ואין לו קשרים משפחתיים או חברתיים מבוססים במדינה המתבקש, כך שהקשי באיתורו במידה שיחלט להימלט רב יותר. גם בשל מאפיין זה, מקום בו קיימת תשתיית ראייתית מספקת לגיבוש עילית עד סיום הליי ההסגירה, מזמן השיקולים ייטה להורות על מעצר כאמור לעומת שחרור לחולופת מעצר. עד מהה על כך השופט א' פרוקציה בציינה כי:

"מסגרת השיקולים הרלבנטיים לעניין מעצר בהליך הסגירה דומה, אף כי לא זהה לו זו הchèלה בהליך מעצר רגיל. בשני ההלכים נשלכת תשתיית הראיות, ונבחנת עילית מעצר. אלא שהמשקל הניתן לעילית המעצר, ובמיוחד זו המתמקדת בחשש להימלטות המבוקש, שונה בשתי המערכות. בהליך מעצר רגיל, מירוח הסיכון שנייתן לקחת בשל חשש להתחמקות הנאשם מהדין (או שיבוש אחר בנייהול המשפט) גדול מmirוח הסיכון הסביר שנייתן לקחת בהליך הסגירה בשל טיבו המיעוד של ההליכ ובשל מחויבותה של המדינה לסייע באכיפת החוק במסגרת התחייבותה הבינלאומית. בהליך הסגירה ניתן לעילת המעצר בגין חשש

להימלטות, אף חשש לשיבוש הליידי משפט, משקל סגול מיעוד בשל אופיו של ההליך, הטומן בחובוVICION מוגנה לתקלה, נוכח הקלות המאפיינת את תנוונו של המבוקש בארצות העולם העומדת בדרך כלל ברקע בקשה ההסגרה, וכן נוכח עצמתו של האינטרס הציבורי הכרוך בקיום חוכותה הבינלאומית של המדינה. משקל מיוחד זה משפיע על נקודת האיזון בשיקולו בין הערכיהם השונים המתמודדים זה עם זה" (בש"פ 725/05 בפסקה 26).

מאפיין בולט שלישי הוא, שבhair הxsגרה טמון קושי מוגנה בהערכת הראות וטענותיהם של הצדדים, וזאת, בין היתר, נוכח השוני הקיים תמיד בין המדינה המבקשת למדינה המתבקשת בכל הנוגע למערכות הדינים, לתרבות ולשפה. פעמים רבות העדים והראות הפיזיות נמצאים במדינה המבקשת, ומהמדינה המתבקשת אינה יכולה להעיר את משקלם באופן מיטבי. הערכה כזו גם אינה נדרשת. בהair הxsגרה המדינה המתבקשת אינה צריכה לנחל את הhair השיפוטי העיקרי ואינה צריכה למצות את הדיון. על כן נקבע בפסקה, שעלה-מנת להכריז על אדם כבר-הxsgrah די בתשתיית ראייתית שהיתה מספיקה להעמיד אדם לדין בישראל (ע"פ 318/79 אנגל נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פסקה 8 (25.2.1980)).

לסיכום: כדי לאזן בין זכותו של המבוקש בהליידי(xsgrah להירות מצד אחד, לבין החשש מפגיעה בשלום הציבור ומשיבוש הליידי(xsgrah מצד שני, علينا לבחון ראשית התשתיית הראיתית הלאורית בעניינו. במידה ונמצאה תשתיית ראייתית מספקת, יש לבחון קיומן של עילות מעוצר, ובהן - מסוכנות, חשש לשיבוש הליכים וחשש מהימלטות. כל אלה - תוך מתן משקל למאפיינים המיעודים להair(xsgrah עליהם עמדתי לעיל, ובראשם מחויבותה של מדינת ישראל לשיתוף פעולה בינלאומי ולכבוד הסכמים עם מדינות אחרות".

51. אם כך הוא כאשר הראות נאספו בחו"ל, לא כל שכן שכן הדיון לגבי הראות שנאספו בישראל.

52. לא לモותר לציין כי המשיב וחברו נעצרו בידירשות שבח אונן עבריות (אין חולק כי ניתן להעמידם לדין על כך בישראל). והנה, בית המשפט השלים שחרר אותם בהתאם למספר הארכות של מעוצר ימים. אם לעניין מעוצר ימים בישראל, שוחררו המשיב וחברו, יש לכך השלכה על עצמת הראות הלאוריות.

53. לא אחיד כי בענייני קרובים אנו, בהנחה שהתיק היה מתנהל בישראל במצב של "לא ניתן להשב לאשמה".

54. לטעמי - מבלתי קבוע מסמורות - טובע שהוא מגיש כתוב אישום בישראל, על בסיס ראיות אלה, לאמן הנמנע כי היו מחייבים עלי את הוראות סעיף 80 לחוק העונשין, תש"ל-ז' 1977 (והשווה, במקרה אחר, בו חשב טובע כי אם יש הזדמנות לנאמם לבצע עבירה, כי התגלו טביעות כף ידו מחוץ לדירה, בה בוצע שוד, והמדינה חוויה על פי סעיף 80 הנ"ל (ראה: ת.פ. 13-06-06-22413 מדינת ישראל נ' מריאד פקיה ; החלטה מיום 17.4.7.17)). גם כאן הימצאות בישראל, ביחס לחלק מעשי התרמיות, אינה מספקת להגשת כתוב אישום, גם עם יתר "ראיות הרקע".

55. בהתחשב מכלול הנתונים, בבקשת(xsgrah ובשקולים שפורטו בהחלטת השופט זילברטל, יש כאן ראיות לכואיות ברף הנמור-נמור, המצדיקים להפעיל כאן את "מקבילית הכוחות", כפי שאסביר בפרק הבא.

ט. חלופת המעוצר

56. סעיף 21 לחוק המעוצר קובע כי יש לבחור בchlafot מעוצר, לאחר בדיקת הראות לכואיה, ובוחנה האם ניתן להשיג את מטרת המעוצר בדרך שהיא פחותה ממעוצר בפועל.

75. יש זיקה וקשר בין עצמת הראיות הלאוריות לבין חלופת המ叙述, על פי מבחן הידוע בשם "מקבילה הכוחות", דהיינו: ככל שבראיות הלאוריות חלשות יותר (כמו במרקחה שבפני) - עולה בחשיבותה חלופת המ叙述. אביה מספר דוגמאות, בהם אני נהגתי לישם דרך זו: ב"ש 9369/07 מוסה תרבען נ' מדינת ישראל (2007); ב"ש 457/10 מדינת ישראל נ' ישראלי מושע עטרכה (2010); ב"ש 490/10 דוד בן דוד נ' מדינת ישראל (2010); מ"ת 335/12 אושר מלכה נ' מדינת ישראל (2012).

76. החלופה שהוצעה על ידי ב"כ המשיב, במנזר אמאס, ליד לטרון, נבחנה על ידי, ואפשרתי חקירה נגדית של אב המנזיר על ידי המדינה.

77. שירות המבחן לא נתן אימון במשיב, שהואשם בעבירות חמורות, מבלי שהוא בידי שירות המבחן הכלים לבדוק את עצמת הראיות.

78. אין חולק כי לאב המנזיר וליתר חברי המנזיר יש מוטיבציה לעשות טוב ולפקח באופן אפקטיבי על המשיב, כפוף ליכולת הבריחה שלו, כמו של מי שנמצא בחלופת מעצר, שאוותה יש לאזן באיזוק אלקטרוני.

79. עדין נותן אני משקל מה לתסaurus ולכן אני קובע ערביות הולמות ביחד עם האיזוק האלקטרוני.

ו. התוצאה

80. אני מורה כי, כפוף לאישור האיזוק האלקטרוני והערביות, יימצא המשיב במעצר בית מלא בתחוםי מנזר אמאס, ליד לטרון, כאשר בכל עת ימצאו עמו אחד מן המפקחים/ערבים הבאים: פרנס פון זאלס, האחות דניאל, והאת אנטונ, אשר יחתמו על כתוב ערבות על סך של 15,000 ל"נ, כל אחד.

81. בנוסף לכך, יופקד סכום של 10,000 דולר של ארה"ב על יד המנזיר מטולוז, וסכום זה ישמש לצרכי הערבות.

82. בנוסף לכך, יפקיד המשיב סך של 10,000 דולר של ארה"ב.

83. החלטה זו אינה אופרטיבית עתה. היא תהיה כזו לאחר ש�קבל את חוות הדעת של איזוק האלקטרוני לגבי התאמת איזוק זה במנזר. ב"כ המשיב יהיה בקשר מעשי עם האיזוק האלקטרוני, לעניין תיאום ביקור במנזר, לצורכי חוות הדעת.

84. המזכירות תשלח העתק ההחלטה זו לצדים וכן לאיזוק האלקטרוני, שיגיש את חוות דעתו (בשל החגים), עד ליום רביעי 27.9.17, שעה 12:00.

ניתנה היום, כ"ט אלול תשע"ז, 20 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.